

BUNU GÖLGE BİR YERE KALDIRIN

Çanakkale savaşı Türk Milleti olarak büyük destanlarımızdan biridir. Hele de zor günler yaşadığımız şu günlerde Çanakkale Savaşı'nın birlik ve beraberliğin ne kadar önemli bir duygu olduğunu anlamamızı sağlayacağını düşünüyorum. Salih Dörtbudak Bey' in anılarında anlattığı ve Sunay Akın'ın muhteşem anlatımıyla internetten dinleyebileceğiniz güzel bir anıyı sizlerle paylaşmak istiyorum. Savaşın ne kadar zor ve acımasız geçtiğini her Türk genci bilir. Bir sürü yaralı ve şehit vardır. Sedyeciler cepheden sürekli yaralıları hastanelere taşırlar. Ancak yokluk, yoksulluk had safhadadır. Örneğin; yaralıların acı çekmemesi için morfin kullanmak gerekir ancak yeterli morfin yoktur. Doktorlar sırayla gelen hastalara bakarlar. Eğer hastanın yaşama şansı varsa o zaman morfin kullanılır. Ancak eğer gelen hastanın yaşama şansı yoksa işte o zaman doktor bunu kaldırın der ve yaralıya morfin vermez. Oysa ölecekte olsa acı çekmemesi için onun da morfine ihtiyacı vardır ancak morfin yeterli değildir. Bir hasta gelir doktor hastanın yüzüne bakmadan yaralarına bakar, iyileşebilecektir, morfin vurup hastaneye alır. Başka bir hasta gelir çok kötü durumdadır, kan revan içindedir, iyileşme şansı yoktur ve doktor yine yüzüne bile bakmadan "bunu kaldırın" der. Ardından başka bir hasta gelir yine kurtulma şansı yoktur, ağır yaralanmıştır ve doktor yüzüne bakmadan bunu kaldırın der ancak hasta doktora bakar ve şöyle der: "baba" Doktor karşısındakinin oğlu olduğunu o an fark eder. Ancak mesaisi devam etmektedir. Kendisine ihtiyaç vardır. İşini bırakamaz. İstese o an ölecek oğluna morfin verip en azından acısız ölmesini sağlayabilir ancak bunu da yapmaz. Sadece "bunu gölge bir yere kaldırın" der. Mesaisi bitip de oğlunun yanına gittiğinde ise oğlunun cesedi ile karşılaşır.

Çanakkale savaşı birçoğunu bilmediğimiz ve hiçbir zaman öğrenemeyeceğimiz binlerce gazi ile tarihteki sayfalarda yerini aldı. Ancak tarihi sayfaları dolduran basit cümlelerden ibaret düşünürsek, bu sefer kaybederiz. Hem de her şeyi kaybederiz. Dürüstlüğümüzü, doğruluğumuzu, misafirperverliğimizi, saygıyı, sevgiyi, çalışkanlığımızı, benliğimizi, kültürümüzü, her şeyi kaybederiz. Hem de hepsini ağır ağır kaybederiz. Kaybettiğimizi bile fark etmeden kaybederiz. 14 Ekim 2014 günü gazetelerde bir manşet okuduk. "İstiklal Marşına saygısızlık." Önceki akşam Letonya ile oynanan milli maçta milli marşımız okunurken Letonyalı fanatik taraftarlar susmayıp kendi marşlarını okudular. Haberi halen daha unutamıyorum. Çünkü bu bence büyük bir saygısızlıktı. Ancak zaman zaman okullarda İstiklal Marşı okunurken öğrencilerin yaptığı saygısızlıkları gördüğüm zaman çok daha büyük bir acı çekiyorum.

Bu yazımı özellikle öğretmen arkadaşlarıma seslenmek için yazdım. Çünkü bunca acıyla ve bunca kanla kazanılmış topraklarımıza sahip çıkmak için bugün belki savaşmamız gerekmiyor ancak birlik ve beraberlik duygumuzu kaybedersek yarın çok daha büyük bedeller ödemek zorunda kalabiliriz.

Öğretmen arkadaşlarımdan benim isteğim "İstiklal Marşı" mızın önemini sınıflarında özellikle anlatmaları. Bu destanlı bir tarihin dersi olacaktır. Bu birlik ve beraberliğin ne kadar önemli olduğunun dersi olacaktır. İstiklal marşının önemini bilen çocukların milli marşımız okunurken yaşayacakları gurur hepimizin gururu olacaktır.